

ser da det mærkværdige, at Ministerchefen bliver, men hans gamle Ven og Vaabenfælle, den højtærede forhenværende Forsvarsminister, nu Minister u. P., han gaar. Den eneste Forklaring, jeg kan tænke mig, er den, at man i Forfjamskelsen rent har glemt den højtærede Forsvarsminister. Om Lørdagen havde det været givet, at de fire Ministre skulde gaa, i sidste Øjeblik bestemmer man sig saa til at lade Ministerchefen blive, og man var saa optaget af dette ene Spørgsmaal, at man fuldstændig glemte det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen. Han vidste jo heller ikke selv noget som helst deraf — da Ritzau-Telegrammet kommer, er han ikke længere Minister, medens hans gamle Ven og Vaabenfælle fremdeles er Chef. Men derved bliver Afskedigelsen noget ganske andet, end hvis han var gaaet sammen med sin gamle Ven og Vaabenfælle, hvis den ærede Ministerchef var gaaet, fordi han bragte sig selv som Offer i denne Situation for at faa tilvejebragt Ro og undgaa politisk Kamp, ogsaa om Landmandsbanken, og derigennem styrke vort økonomiske Liv. Se, det vilde have været smukt, hæderligt, beundringsværdigt af hans gamle Ven og Vaabenfælle, siger jeg, at gaa sammen med ham, men at den uskyldige gaar — ja, det er sagt saa tidt, men man kan næsten ikke lade være at gentage det: Smeden bliver, men man slæber Bageren til Retterstedet, skønt han græder gudsjammerligt. Det er der ingen Mening i, det er saa hovedløst, at man næsten ikke kan tænke sig selv denne Regering optræde saaledes i den mest pinlige Situation, man maa have glemt det, simpelt hen, fordi man var saa optaget af helt andre Ting. Derfor maa man rekonstruere Rekonstruktionen om igen 8 Dage efter.

Men hvorledes staar nu det rekonstruerede Ministerium til det, der aabenbart er Kærnepunktet i hele denne Politik: Krisesituationen, Erhvervskrisen og Importreguleringsspørgsmaalet? Ministerchefen er Modstander deraf og vilde ikke have taget i Betænkning at tage Valg paa dens øjeblikkelige Ophævelse, men blev besejret i sit Parti, man turde alligevel ikke. I det nuværende Ministerium sidder der kun een Mand, som man ved er Tilhænger af en fornuftig loyal diplomatisk Forhandling om denne Sag, og som gerne, hvis den diplomatiske Forhandling kan føre til et tilfredsstillende Resultat, vil have Importreguleringen bevaret, maaske udvidet. Det er den højtærede Indenrigsminister. Det ved

man, men man ved om en hel Del andre af Ministrene, at de er principielt og reelt Modstandere af Importreguleringen. Om de to Ministre, som særlig faar med den Sag at gøre, Handelsministeren og Udenrigsministeren, ved man for saa vidtintet, d. v. s. der er fra Handelsministeren fremkommet den offentlige Udtalelse, som vort Partis højtærede Formand i Gaar fremdrog, og som er af en ejendommelig ulden Beskaffenhed — den nye Handelsminister er ganske vist Kolonialgrosserer, ellers vilde jeg tro, han var jydsk Uldkræmmer eller havde med Uldvarer at gøre. Den er saa ulden, at jeg har set nogle Trævler brugt i en Række Blade til Bevis for, at Handelsministeren var Tilhænger af Importreguleringen, og andre Trævler taget ud i en hel Del andre Blade til Bevis for, at han var Modstander. Men det, som mit Partis ærede Formand læste op i Gaar, synes mig at pege i Retning af, at den nye Handelsminister, ikke blot, desværre, er principiel Modstander af Importreguleringen, men ogsaa, desværre, praktisk er det, idet hans Formaal er, naar disse Forhandlinger, paa en for vort Land værdig Maade naturligvis, er ført til Ende, snarest mulig at faa den ophævet. Saa uklart gaar Ministeriet, det rekonstruerede, det gentagende rekonstruerede Ministerium denne Vinter i Møde, midt i denne Erhvervskrise med en voksende Arbejdsløshed, som der med saa stor Vægt er talt om i disse Dage. Der er ikke Spor af Sikkerhed for, hvorledes Ministeriet staar, vi har ingen Anelse om, hvad det i Virkeligheden vil.

Nu har det konservative Folkeparti i Gaar faaet en Dagsorden vedtaget med 12 Stemmers Flertal, en Dagsorden, som efter at have omtalt Erklæringen af 9. Juli udtaler Troen paa, at det er Ministeriets Hensigt at føre en nationalt værdig, for alle Erhvervsinteresser betryggende Politik. Det tror altsaa det højtærede konservative Folkeparti. Man maa haabe, at den Tro ikke bliver skuffet, men nogen Vished derfor, ja, nogen Sandsynlighed derfor er der desværre ikke. Jeg vilde snarere være tilbøjelig til at tro, at det, vi kommer til at se i de kommende Dage, maaske her i Tinget, men sikkert ude omkring i visse Dele af Venstres Presse og ved Møder, vil være, at en hel Del Venstremænd vil søge at smøge sig bort fra den naturlige Opfattelse af disse Ord. Den naturlige Opfattelse i den givne Situation af disse Ord om en for alle Erhvervsinteresser betryggende Politik er naturligvis, at Importreguleringen eller andre